Abel Dimitriev's Post

Te văd. Îți văd ochii umezi și mâna tremurândă. Văd cum salivezi în fața ecranului. Cum ți se dilată pupilele. Un fior straniu de orgasm și electrocutare îți trece pe șira spinării. Președintele Poloniei. Ce frumos dă pe ecran. Masculul alfa geopolitic. Cu maxilarul lui de granit și cu privirea de oțel. Sau premierul Slovaciei. Care vorbește cu o siguranță ce pare extrasă direct din coaiele unui urs carpatin. Și îi privești. Și ai o erecție patriotică. O labă tristă făcută cu gândul la demnitatea altor popoare. Ca un eunuc care se uită la filme porno și se masturbează doar cu degetul în cur. Un spasm umed în izmenele alea tricolore. Îți dai drumul încet. Chinuit. Cu un oftat de plăcere trist, șoptind. Așa da... Ce bărbat de stat. Uite suveranitate. De ce n-avem și noi unul d-ăsta..
Visezi cu ochii deschiși la un lider care să bată cu pumnul în masa de la Bruxelles. Care să vorbească de la egal la egal cu nemții. Să aibă o coloană vertebrală. Visezi la o Românie demnă. Puternică. Suverană. Dar visezi prost.
Trezește-te. Șterge-te la gură de balele admirației și uită-te pe geam. Ce vezi? Vezi realitatea. O țară vândută la bucată. O oaie bătrână la abator. Pădurile tăiate și trimise în Austria. Petrolul supt de OMV. Băncile străine. Magazinele străine. Apa concesionată. Tu nu mai ai o țară. Ai un teritoriu unde stai cu chirie. Un teritoriu cu wi-fi și cu pretenții de stat național.
Și atunci te cuprinde disperarea. Începi să urli. Pe Facebook evident. Trădare. Ne-au vândut. Și te uiți cu ură spre Cotroceni. Spre el. Spre Nicușor Dan. Îl înjuri. Îl numești slugă. Trădător. Vândut.
Și aici, dragul meu suveranist cu chiloții uzi, greșești fundamental. Istoria o demonstrează.
Nu trebuie să îl critici pe Nicușor. Trebuie să îi ridici statuie. O statuie gigantică, din marmură de Rușchiță care să-l înfățișeze în momentul său de glorie absolută. În ipostaza care definește perfect chintesența acestui neam. Ținând umbrela unui demnitar neamț.
Nu râde. Nu fi imbecil. Fii atent. Acea imagine nu este o umilință. Este adevărul. Este cea mai realistă. Cea mai pură. Cea mai brutal de sinceră reprezentare a României din ultimii 35 de ani. Nicușor Dan. Valetul. În acel moment nu a fost un președinte slab. A fost un profet. A fost oglinda perfectă a sufletului nostru colectiv.
Nicușor Dan este cel mai bun președinte pe care l-a avut vreodată România. De ce? Pentru că este singurul care nu se preface. Nu mimează puterea. Nu se umflă în pene ca un curcan geopolitic. Și nu se bate cu pumnii în pieptul gol al unei suveranități inexistente. Nu. El își acceptă condiția. Și o îndeplinește cu grație. Cu o demnitate a slugărniciei pe care trebuie să o admiri.
Președintele a înțeles ceea ce tu refuzi să accepți. Că România nu este o națiune de lupi. Ci o națiune de valeți. De majordomi. De ospătari care zâmbesc frumos în timp ce le umplu paharele stăpânilor. Și el este cel mai bun dintre noi. Este majordomul perfect. Este șeful de sală al acestui restaurant falimentar. Un bonsai de președinte. Mic, decorativ și perfect inofensiv.
Privește-l. Cu cămașa lui veșnic un pic șifonată. Cu privirea de matematician care încearcă să calculeze unghiul perfect de aplecare în fața unui oficial de la comisia europeană. Cu bâlbâiala care nu este nicidecum un defect de vorbire. Ci o formă de respect. O ezitare protocolară. El nu vrea să deranjeze. Nu vrea să supere. Vrea doar să se asigure că musafirii se simt bine. Că stăpânii sunt mulțumiți. El este chintesența românismului redusă la un singur om. O ființă care-și cere scuze că există și care consideră că a avea o opinie proprie este o formă de mitocănie. Este dovada vie că adn-ul nostru național nu este cel dacic sau roman. Ci fanariot. Adn de slugă perfectă care a înțeles că supraviețuirea nu stă în luptă. Ci în a ghici dinainte dorințele stăpânului.
Data viitoare când îl vezi pe Nicușor la televizor, nu-l mai înjura. Admiră-l. Studiază-l. Imită-l. El este tot ce am putut noi produce mai bun. Este esența noastră distilată. Un bibelou umed și politicos așezat pe noptiera Europei. Un președinte ca un câine. Un bichon. Mic, alb și perfect conștient că singura lui funcție e să fie drăguț și să nu se cace pe covor.
Lasă suveranismul. Îți face rău. Ca filmele porno cu adolescenți când ai 50 de ani. Suveranismul în

România este o glumă proastă. O fantezie de adolescent care se masturbează la postere cu Mihai Viteazu. Tu nu vei avea niciodată un lider polonez sau slovac. Pentru că nu ești polonez sau slovac. Tu ești român. Un neam care și-a vândut șira spinării la amanet pentru un credit de la FMI. Un neam care a dat demnitatea la schimb pe promisiunea unui loc de muncă la spălat de vase în Germania. Nicușor Dan este președintele pe care îl meriți. El este imaginea ta în oglindă. Plăpând. Bine intenționat. Veșnic în căutarea aprobării. Capabil de slugărnicia care atinge perfecțiunea. Un președinte care ține umbrela. Și o ține al dracului de bine. Avem șansa, în sfârșit, să devenim cei mai buni valeți din Europa. Nu este asta o formă de excelență?

Mâine. Mâine e ziua cea mare a masculilor alfa ai Europei. Președintele Poloniei va fi și el acolo. Cu tot cu ceafa lui lată de demnitate și cu rânjetul de vânător de urși. Și cu testosteronul lui din coaie. Vor discuta cu Trump despre Ukraina. Despre soarta lumii. Și despre cine pe cine mai bombardează și unde. Democratic.

Și președintele tău? Unde e Nicușor al tău? Acest bibelou umed al națiunii. Nu va fi acolo. Și nu pentru că nu e important. Nu. Ci pentru că a devenit, tehnic vorbind, redundant. Depășit. Tehnologia a avansat. Nicușor și-a îndeplinit funcția de șervețel de unică folosință al Franței cât a putut de bine. E și el om. Când Macron avea o flegmă diplomatică de scuipat, Nicușor era acolo. Când avea nevoie să semneze niște contracte de ONG-uri franțuzești de stat. Care nu sunt de stat. Nicușor era acolo. Mereu umed. Mereu absorbant. Cu un parfum discret de capitulare. Și de lavandă. Un șervețel fin, care nu zgâria obrazul stăpânului.

Dar liderii europeni au descoperit ceva mult mai bun. Tehnologia a avansat. Au descoperit șervețelele Zewa. Cu patru straturi. Rezistente la rupere. Chiar și când sunt ude de minciuni. Moi la atingere. Igienice. De ce să te mai complici cu un șervețel umanoid, care se bâlbâie și care lasă scame de demnitate pe costumul scump, când poți scoate din buzunar un Zewa impecabil? Nicușor a fost retrogradat. A rămas un produs de protocol intern. Bun de pus sub paharele cu apă plată la conferințe. Nu-l mai iau la întâlnirile mari. E neigienic. Și, sincer. Un pic jenant.

Și tu te întrebi. Ca un fascist. Cum e posibil? Ce umilință. Nu. Nu e umilință. E biologie. E genetică. Tu nu înțelegi că a apăra suveranitatea în România este un act profund nefiresc? Este contrar geneticii noastre de slugă. Este o boală autoimună, în care organismul național, în loc să producă anticorpi de obediență, produce, din greșeală, niște celule canceroase de demnitate.

Spasmul ăla umed pe care îl simți în izmene când îl vezi pe președintele Poloniei nu e patriotism. E un simptom. O anomalie. Ești mutant. Un rebut al marelui proiect național de îngenunchere perpetuă. Cel mai patriotic. Cel mai sănătos. Cel mai logic act pe care îl poți face este să-l venerezi pe Nicușor. El este întruparea. Apogeul evolutiv al geneticii noastre servile. Forma perfectă. Purificată. A românismului.

A-l urî pe Nicușor înseamnă a te urî pe tine însuți. Înseamnă a-ți nega esența. A lupta împotriva propriei tale naturi de preș de șters pe picioare. Nicușor este cel mai autentic român. El a înțeles, la nivel instinctiv, ceea ce marii noștri voievozi doar bănuiau. Că destinul nostru nu este să stăm în capul mesei. Ci sub masă. Așteptând să pice firimiturile. Și el face asta cu grație. Cu o perfecțiune care ar trebui să ne umple de mândrie.

Privește-l. Nicușor nu merge. Plutește la doi centimetri deasupra podelei, pentru a nu deranja parchetul geopolitic. Nu respiră. Filtrează aerul ca nu cumva să consume oxigenul destinat stăpânilor. Nu are opinii. Are un zâmbet vag. O Mona Lisa românească după o doză zdravănă de xanax. Zâmbetul care spune. Da, desigur, cum doriți dumneavoastră.

El este evoluția noastră finală. Toți ceilalți au fost doar prototipuri. Brâncoveanu? Prea rigid. Cuza? Prea impulsiv. Antonescu? Prea belicos. Toți aveau defecte. Bugs-uri în sistemul de operare al slugărniciei. Dar Nicușor? Nicușor este perfect. Este Windows 11 al servituții. Stabil. Eficient. Și cu update-uri automate de la Bruxelles.

Încetează cu smiorcăielile tale suveraniste. Încetează să te mai masturbezi la fantezii cu daci înalți și blonzi sau romani vânjoși cu spade de oțel. România este aici. Are chipul unui matematician pios care

ține cu o mână o umbrelă și cu cealaltă încerca să își desfacă ambele buci. Îmbrățișează-ți destinul genetic. Acceptă-ți esența de valet. Învăța de la președintele nostru. Avem, în sfârșit, ocazia de a deveni cel mai luxos și mai apreciat preș de la intrarea în Uniunea Europeană. Un preș pe care toți marii lideri se vor șterge pe picioare cu o lacrimă de admirație în colțul ochiului. Nu este asta o formă de excelență?
Furia asta suveranistă. Spasmul tău onanist. Nu este o revoluție. Este durerea unui membru fantomă. Zvâcnirea unui mușchi într-un picior care a fost amputat demult, dar pe care creierul, în delirul lui, încă îl mai simte. Tu visezi la lupi daci, la legiuni romane și la demnitate. Dar refuzi să conștientizezi că pădurea a fost tăiată, iar colții ți-au fost smulși demult. Hai. Urlă tu într-un deșert de blocuri. Și o să te audă pulea. Plângi. Descărcă-te. Acum treci la locul tău. Șezi cuminte. Nu ești un lup. Ești un câine dresat. Dresat de turci. Dresat de ruși. De francezi și de germani. Hai. Lasă furia deoparte. Nu ai timp pentru asta. Ai rate la bancă. Ai planuri de vacanță în Thasos. Ai de văzut insula iubirii. Gata. S-a dus furia. S-a topit. Revolta s-a evaporat. În locul ei a rămas o melancolie. O tristețe calmă, funcțională, de angajat al lunii care își așteaptă cuminte salariul și moartea.
Privește-te. Privește-te dimineața în oglindă înainte să pleci la muncă. Chipul care se uită înapoi la tine nu este al unui luptător. Nici măcar al unei victime. Este chipul unui străin. Un străin politicos, cu o cămașă curată și cu o privire de o tristețe infinită. Dar perfect funcțională. Un străin care știe exact ce are de făcut. Să zâmbească. Să dea din cap. Să nu deranjeze. Și să ajungă la timp.
Ai o casă mare. Cumpărată în rate. Bine mobilată. Ai făcut, poate, cândva, parte dintr-un popor. Acum faci parte doar dintr-o populație. O masă de indivizi tăcuți, care coexistă politicos într-un imens salon de așteptare la ușa unui cabinet psihologic unde nu ne va consulta nimeni, niciodată.
Aranjează-ți nodul la cravată. Nu din mândrie. Nu din demnitate. Ci dintr-un reflex de servitor bun, care știe că stăpânului îi place ca totul să fie în ordine. Ieși din casă. Ești perfect. Un manechin impecabil, gata să-și joace rolul într-o țară în care nu mai crede nimeni. Nici măcar tu.